

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra SAGA, Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 84.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig02val-shoot-idm139691386598592.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Egeløkke. (1807).

As eller Jette,
Som med usynlige Haand
Mægted at flette
Om mig det lønlige Baand,
Der mig saa fast monne binde,
Binde, skøndt Taarerne rinde!
As eller Jette!
Løs nu det fængslende Baand,
Som du med kraftige Haand
Mægted at flette!

Hører du Røsten
Hisset fra Østen?
Faderen kalder sin Søn.
Kan du fornemme
Hviskende Stemme?
Moderen kalder i Løn.

85

Guderne spotte ej Faderens Raab,
skuffe ej Moderens stadige Haab.
Et Under - de Baand
Som en Dødeligs Haand
Ej mægter at slide,
De glide, de glide,
Alt stander jeg fri.

Karl! elskværdige Du,
Arving til Godhed og Smile,
Ikke beskuer jeg nu
Dig, som min Sjel har udkaaret,
Dig have Bølgerne baaret
Sagtelig hen over Sø
Til den fremmede Ø.

Du, den vidunderlig Høje,
En Guddoms forblommede Lyd,
Som fra det sollige Øje
Nedstraaler Himmels Fryd
Og fra det ildlige Øje
Nedlyner Helvedes Kval,
Hisset i Vesten Du svandt,
Der ganger Solen til Hvile.
Borte er Alt, som mig bandt.
Rask maa jeg gaa, jeg maa ile,
Medens den susende Vind
Køler den kogende Aande,
Før den berører min Kind.

I yndige Høje og Dale,
Som matte kun Farverne male,
Mit Edens fortryllende Krands!
I gamle ærværdige Skove!
Du Hav med den trillende Vove,
Der synger til Havfruedands!
Med Eder jeg delte min Gammen,
For Eder jeg klaged min Nød,
I nærede, dæmpede Flammen,
I skued' mit Liv og min Død,

Men holde mig ej. Jeg er vred
Paa Eder, I Dale og Høje,
Paa Eder, I Skove - I veed,
At Han er mig kær som mit Øje,
Som vandrede nys ved min Haand
Hen for Eders Aasyn; I fængsled
Ham ej med uløseligt Baand.
Og Du er mig dobbelt forhadet,
Du Hav med den trillende Vove,
Thi ej holdt Du Tro eller Love,
Bort førte Du Vennen saa brat,
En Ven, ved hvis Tro jeg vil sværge,
En Ven, paa hvis Ord jeg vil dø,
Han er fast som de knejsende Bjerge,
Der krandsede hans Fædreneø,
En Ven, ved hvis Side hennrunde
I Alderens tidlige Vaar
De sidste, lyksalige Aar.
86 Til Oldtidens hellige Lunde
Jeg fulgte hans stræbende Aand,
Han aabned' mit lakkede Øje
Og viste mig Vejen saa nøje
Med Edda og Snorro i Haand.
For favnende Vennen at møde
Han for over Land over Sø
Fra Jotlands det nordlige Øde
Til Lavinds sødtsmilende Ø.

Saa bort fra de Vange og Skove,
Der fængslede ikke min Ven!
Saa bort fra den trillende Vove,
Som troløs bortførte min Ven!

Du Have! Du nyfødte Spæde,
Som strækker med barnlig Glæde
De Blomster som Arme mod mig,
Ved dit Kys jeg saa ofte har smilet,
I din Favn jeg saa tit har udhvilet,
Og dog - dog forlader jeg dig,
Men græd ikke Barn, thi jeg lover
At komme igen, før Du sover,
Og sige dig venlig god Nat.